

razpihanju sovraštva med ljudmi, saj mu osebna dispozicija, poznavanje zgodovine in etike ne omogočajo veliko več kot pokvarjeno-grafofonsko-ploščno ponavljanje pobranih fraz (in je o intelektualni poštenosti potem tu težko govoriti).

Urednik PV, priznam, me preveč ne razveseljuje s preširoko demokratičnostjo, ko v najstarejši in visoko ugledni slovenski reviji jemlje pod streho maloumne razbijaške dopise (ki mladane zahtevajo, da naj bi PV pred njimi padel kar na kolena).

Nives Vidrih piše v Književnih listih (Delo, 7. novembra 1996, str. 14, Kam sta izginili skromnost in trezna presoja?): »... v javnost prihaja marsikaj brez pravega premisleka o smiselnosti povedanega/napisanega in večkrat je videti, kot da merilo za primernost objave ni poznavanje določene problematike in spodobno obvladanje jezika. (Skoraj) kdorkoli lahko piše (skoraj) karkoli.«

Naj se torej B. P. prehitro ne postavlja na zadnje noge. Naj se ne vodobno drži moči argumentov in

naj argument moči prepusti prazgodovini. Vendar obstoji tudi zanj še drobceno upanje: da odloži svoj prazni bes in odgovori na vprašanja v naslovu tega spisa. Seveda na ravni, ki se za PV spodobi.

Stanko Klinar

Križ na gori

Prebral sem vest o postavitvi križa na Škrlatici in ostal brez besed ter osupel. Mojo jezo je podžgala še informacija v časopisu Delo 22. 10. '96, ko sem izvedel, da je križ postavljen brez dovoljenj s strani države. Postavili so ga člani strankarskega planinskega združenja »Dr. Henrik Tuma«, ki so politični planinci, kar hkrati pomeni tudi uresničenje dolgo napovedovanega razdora po političnih kriterijih tudi v zadnji oazi enotnosti - gorah Slovenije. Menim, da ne potrebujemo planinskih strank in njihovih obeležij na gorah, ki so pribežališče nas vseh, ne le tistih, ki so bolj nasilni in uveljavljajo svojo voljo nad drugimi. Mar ni bilo dovolj, da so v prejšnjem sistemu postavljali zvezde po vrhovih gora, vemo pa, da celo sam narodni buditelj **Aljaž** kot duhovnik in kristjan ni postavil križa na stolpu? Gore naj bodo nevtralne in brez znamenj trenutnega političnega razpoloženja v dolinah pod njimi. Sam sem religiozen, a kljub temu ne postavljam križev po gorah in nisem nestrpen do drugače mislečih; ne podiram njihovih znamenj in jih nadomeščam s svojimi.

Omenjeno združenje pri SDS celo govori, da bi bilo rušenje križa barsko dejanje - res bi bilo, a treba je pogledati resnici v oči.

Kdo jim je dovolil postavitev?

Morda volilci SDS? Dvomim. Njih je dosti manj kot ostalih planincev, ki želijo neoskrunjene gore in molijo v dolini v cerkvah, če so verni seveda, ostali pa ne postavljajo svojih interesov nad interese drugih. Slovenske gore so samo ene - naj ostanejo naše. Imena, ki so podpisana na strani 443 PV, so gotovo eminentna, le čudno se mi zdi, da se dajo tako razgledani možje in dekleta zapeljati ozki strankarski logiki in izpostaviti svoje ime za tuje

Postavitev križa na Škrlatici uradno odobrena

Oddelek za okolje in prostor Upravne enote Jesenice (ki deluje v sklopu Ministrstva za okolje in prostor Republike Slovenije, minister **dr. Pavle Gantar**) je z Odločbo o dovolitvi priglašeni del. št. 351-062/96, izdano dne 22. 11. 1996 (podpisal vodja oddelka **Jaka Dakskobler**), dovolilo ponovno postavitve križa na Škrlatici (pod običajnimi, pričakovanimi in že izpolnjenimi pogoji).

S tem je, po zasebnem mnenju tu podpisanega, razveljavljena Odločba Inšpektorata RS za okolje in prostor, Izpostava Jesenice (ki deluje v sklopu Ministrstva za okolje in prostor Republike Slovenije), št. 356-02-04-10/96-KRG-BN, izdana 1. 10. 1996 (podpisala urbanistična inšpektorica **Bojana Novak**), ki zahteva, da se križ na Škrlatici odstrani do 1. 6. 1997.

Četudi je Odločba Inšpektorata o odstranitvi izzvala ogorčenje in proteste slovenske (planinske) javnosti, je bilo vendar mogoče priznati korektnost in slutiti benevolenco državnih administrativnih organov:

1. odločba je bila izdana v skladu z zakonom »po uradni dolžnosti« (dovoljenja za postavitev ob postavitvi križa 6. julija 1996 dejansko ni bilo, a zakaj ga ni bilo, je seveda druga zgodba), oddaljenost roka za odstranitev pa je bila vendarle jasen namig, da bo dotlej mogoče pridobiti postavitevno dovoljenje,

2. na dokaj izčrpnem pogovoru z ministrom Pavletom Gantarjem na Dovjem konec oktobra 1996, ko smo mu pokazali odločbo o odstranitvi (za katero minister ni vedel), je minister iskreno vzkljnil: »Saj križa ne bo nihče podiral! Dovolj imate časa, da si dobite dovoljenje.« Ali so ministrove besede v kakršnikoli (direktni) zvezi z Odločbo o dovolitvi, ne vem, dejstvo je, da so se uresničile.

Kot udeleženec odprave, ki je 6. julija 1996 postavila novi križ, kot udeleženec blagoslovitve 1. avgusta 1996, kot podpisnik protesta SGK Dr. Henrik Tuma zoper odločbo o odstranitvi, in kot pobiralec podpisov za podporo protesta sodim, da je z izdajo Odločbe o dovolitvi pravda končana (četudi je ta hip Odločba še odprta za pritožbo) in da so se državni organi objektivno držali predpisov in ne morebitnih ideoloških smernic ali predsodkov. (Odločbo o dovolitvi so izdali, ko so bili za izdajo izpolnjeni pogoji; res pa ni jasno, zakaj niso vlagatelja opozorili na pomanjkljivost vloge že prej, saj so vlogo prejeli 14. 2. 1996). Obžalujem samo, da je šla obilna časopisna polemika (ki se je nisem udeleževal) tako pri zagovornikih kot nasprotnikih ponovne postavitve križa tu in tam malo čez rob in je včasih zbujala sum, da so državni organi pod vplivom nasprotnikov. (Zato je bila tudi sprožena široka akcija zbiranja podpisov.) Kot privrženec skalaške tradicije se veselim, da je izpolnitev dolga do te tradicije legalizirana.

Stanko Klinar